

Sygn. akt I CSK 475/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa [...] "B." S.A. w R.

przeciwko A. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
5400 (pięć tysięcy czterysta) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w R., wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2017 r. uchylił nakaz zapłaty z dnia 27 grudnia 2013 r. wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w R., uwzględniający w całości powództwo [...] „B.” S.A. w R. o zasądzenie od pozwanej A. S., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą „M.” [...], kwoty 250.091,11 zł z ustawowymi odsetkami z tytułu ceny za zakupione przez nią materiały budowlane, i oddalił powództwo.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 27 grudnia 2013 r. VI GNc [...] wydany przez Sąd Okręgowy w R.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pozwana wskazała przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W jej ocenie skarga jest oczywiście uzasadniona, „gdyż przy uwzględnieniu dotychczasowego przebiegu postępowania okazuje się, że skutek nienależytego i niepełnego zbadania sprawy przez Sąd II instancji orzeczenie tego Sądu zostało wydane w oparciu o wadliwie przeprowadzone postępowanie dowodowe, w tym poprzez wydanie orzeczenia w oparciu o niepełny materiał dowodowy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednak zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga

kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołując się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący musi wykazać, iż zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.) oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, nie publ.; z dnia 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, nie publ.; z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, nie publ.).

Skarg kasacyjna pozwanej nie czyni zadość wskazanym wymaganiom, przytoczone bowiem wyżej *in extenso*, lakoniczne i nader ogólne uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania nie zawiera odpowiednio uzasadnionego wyводу wskazującego, że ewentualne naruszenia prawa mają oczywisty charakter.

Przytoczony w ramach podstaw kasacyjnych zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. nie mógł być uznany za wskazujący na oczywistą zasadność skargi już z tego względu, że wbrew art. 398³ § 3 k.p.c. dotyczy ustalenia faktów i oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76, oraz wyroki z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, nie publ., z dnia 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, nie publ., z dnia 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12, nie publ., z dnia 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12, nie publ., z dnia 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, nie publ., z dnia 13 kwietnia 2017 r., I CSK 93/17, nie publ.).

Nie świadczy o niej także zarzut naruszenia art. 382 w związku z art. 217 § 1, art. 227, art. 248 § 1 i art. 386 § 6 k.p.c., ogniskujący się w wokół kwestii

nieprzeprowadzenia przez Sąd drugiej instancji uzupełniającego postępowania dowodowego w zakresie obejmującym dokumentację księgową D. W., celem zweryfikowania wątpliwości dotyczących okoliczności, warunków, w tym formy oraz terminu, w jakim doszło do kompensaty przysługujących mu względem pozwanej wierzytelności (w czasie po jej nabyciu od powódki, a przed rozwiązaniem umowy przelewu) z wierzytelnością pozwanej przeciwko niemu. Rzecz bowiem w tym, że nawet uznanie go za trafny - co wobec racji przytoczonych przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu nie mogło być uznane za oczywiste - nie uzasadniałoby uwzględnienia skargi kasacyjnej. Skarżąca pomija całkowicie, że niezależnie od podważenia ustalenia dotyczącego dokonania między pozwaną a D. W. potrącenia i umorzenia wierzytelności (w tym dochodzonej w niniejszym postępowaniu), Sąd Apelacyjny podkreślił, iż twierdzenia pozwanej o wygaśnięciu wierzytelności powódki nie mogły być uwzględnione ze względu na art. 92 k.c. Uznał, że w świetle tego przepisu ewentualne potrącenie wierzytelności dokonane po warunkowej cesji wierzytelności powódki na D. W., a przed ziszczeniem się warunku rozwiązującego (zapłata przez D. W.), jako udaremniające skutki ziszczenia się tego warunku musiałoby zostać uznane za pozbawione mocy prawnej. Miał przy tym na względzie, że pozwana miała pełną wiedzę o umowie przelewu. Rozumowanie to nie zostało zakwestionowane przez pozwaną, a skarga kasacyjna nie zawiera zarzutu naruszenia art. 92 k.c. Ze względu na to, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), ewentualne naruszenie art. 382 w związku z ww. przepisami k.p.c. nie mogłoby wpłynąć na zasadność skargi.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.